

საქმე N 330210016001573622

საქართველოს უზენაესი სასამართლო

გ ა ნ ჩ ი ნ ე ბ ა საქართველოს სახელით

საქმე №ას-622-622-2018

ას-622-622-2018 ს-----ი

13 ივლისი, 2018 წელი,

ქ. თბილისი

სამოქალაქო საქმეთა პალატა
შემადგენლობა:

ეკატერინე გასიტაშვილი (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
მოსამართლეები: პაატა ქათამაძე,
ბესარიონ ალავეძე

საქმის განხილვის ფორმა _ ზეპირი განხილვის გარეშე

კასატორი - საქართველოს განათლების და მეცნიერების სამინისტრო
(მოსარჩელე)

მოწინააღმდეგე მხარე – შპს „ს-----ი“ (მოპასუხე)

გასაჩივრებული განჩინება – თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 22 მარტის განჩინება

კასატორის მოთხოვნა – გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და ახალი
გადაწყვეტილების მიღებით სარჩელის დაკმაყოფილება

დავის საგანი – თანხის დაკისრება

საკითხი, რომელზედაც მიღებულია განჩინება - საკასაციო საჩივრის
დაუშვებლად ცნობა

ა ღ წ ე რ ი ლ ო ბ ი თ ი ნ ა წ ი ლ ი:

1. საქართველოს განათლებისა და მეცნიერების სამინისტროს (შემდეგში: მოსარჩელე, აპელანტი, სამინისტრო, შემსყიდველი, შემკვეთი ან კასატორი) და შპს „ს-----ს“ (შემდეგში: მოპასუხე, მიმწოდებელი, მენარდე, ან კომპანია) შორის 2009 წლის 07 აპრილს გაფორმდა №04-39/2 ხელშეკრულება (შემდეგში: ხელშეკრულება), სამინისტროს ბალანსზე რიცხული 16 ავტომობილისათვის 2009 წლის განმავლობაში საჭირო ტექნიკური მომსახურებისა და სათადარიგო ნაწილების შესყიდვის თაობაზე. ხელშეკრულების ღირებულება განისაზღვრა - 72 500 ლარით. ხელშეკრულების 2.1 პუნქტის თანახმად, მიმწოდებელი იღებდა ვალდებულებას შემსყიდველის მოთხოვნის შესაბამისად გაეწია ტექნიკური მომსახურება სათადარიგო ნაწილების უზრუნველყოფით სამინისტროსთვის, #1 დანართით განსაზღვრულ ავტომობილებზე (ტ.1,ს.ფ. 16-18).
2. მხარეთა შორის არსებული 2009 წლის 15 მაისის №05-39/2 შეთანხმებით, ცვლილება შევიდა ხელშეკრულების 3.1 პუნქტში და ხელშეკრულების ღირებულებად განისაზღვრა - 66 516.56 ლარი (ტ.1,ს.ფ. 19).
3. ხელშეკრულების 5.1 პუნქტის თანახმად, მიმწოდებელი ნაკისრი ვალდებულების შეუსრულებლობის ან/და არაჯეროვანი შესრულების შემთხვევაში ჯარიმდებოდა გაუწეველი მომსახურების ღირებულების 10%-ის ოდენობით (ტ.1,ს.ფ. 17). ამავე ხელშეკრულების 6.1 პუნქტის თანახმად, ხელშეკრულება ძალაში შედიოდა ხელმოწერის დღიდან და მოქმედებდა 2009 წლის 31 დეკემბრის ჩათვლით, მხარეთა ვალდებულების სრულად შესრულებამდე.
4. საქმეში არსებული 2009 წლის 15 მაისის №361 საგადასახადო მოთხოვნით დასტურდება, რომ მენარდეს ავტომანქანების ტექნიკური მომსახურებისათვის გადაერიცხა 3271 ლარი, 2009 წლის 3 ივნისის №451 საგადასახადო მოთხოვნით გადაერიცხა - 2361 ლარი, 2009 წლის 17 ივნისის №497 საგადასახადო მოთხოვნით გადაერიცხა - 313 ლარი, 2009 წლის 25 ივნისის №498 საგადასახადო მოთხოვნით - 1560 ლარი, 2009 წლის 29 ივნისის №536 საგადასახადო მოთხოვნით - 6051 ლარი, 2009 წლის 10 ივლისის №606 საგადასახადო მოთხოვნით - 6652 ლარი, 2009 წლის 17 ივლისის №639 საგადასახადო მოთხოვნით - 5735 ლარი. ჯამში გადარიცხულმა თანხამ, მენარდის მიერ გაწეული სამუშაოსათვის შეადგინა - 25943 ლარი (ტ.1,ს.ფ. 20-26).
5. მენარდემ, 2009 წლის 03 აგვისტოს, წერილით მიმართა შემსყიდველს, მოითხოვა ხელშეკრულების გაუქმება და ნაკისრი ვალდებულებებისაგან გათავისუფლება (ტ.1,ს.ფ. 27).
6. სამინისტრომ 2009 წლის 06 აგვისტოს წერილით აცნობა მენარდეს, რომ

თანახმაა შეწყდეს ხელშეკრულება და საჯარიმო თანხა, ხელშეკრულებით ნაკისრი ვალდებულებების შეუსრულებლობისა და ვადაზე ადრე შეწყვეტის გამო, შეადგენდა 4 058.36 ლარს. სამინისტრომ 2016 წლის 22 იანვარს განმეორებით მიმართა კომპანიას წერილით და მოითხოვა შეუსრულებელი ვალდებულების 10%-ის ოდენობით საჯარიმო თანხის გადახდა (ტ.1,ს.ფ. 28-31).

7. სარჩელის საფუძვლები

- 7.1 სამინისტრომ 2016 წლის 27 ოქტომბერს სარჩელით მიმართა თბილისის საქალაქო სასამართლოს და მოპასუხისათვის 4 058.36 ლარის დაკისრება მოითხოვა.
- 7.2 მოსარჩელემ წინამდებარე განჩინების 1-6 პუნქტებში ასახულ ფაქტობრივ გარემოებებზე მიუთითა და დამატებით განმარტა, რომ მხარეთა შორის დადებული ხელშეკრულებით ნაკისრი ვალდებულების არაჯეროვანი შესრულების გამო კომპანია ვალდებული იყო გადაეხადა ხელშეკრულებით ნაკისრი ჯარიმა, თუმცა მენარდეს, სამინისტროს მოთხოვნაზე არანაირი რეაგირება არ მოუხდენია.

8. მოპასუხის შესაგებელი

- 8.1 მოპასუხემ სარჩელი არ ცნო და განმარტა, რომ მოსარჩელე არაჯეროვნად იხდიდა თანხებს (არასრულად და დაგვიანებით), რამაც გამოიწვია კომპანიის დავალიანების დაგროვება ქვეკონტრაქტორებთან, რამაც განაპირობა ხელშეკრულების შეწყვეტა.
- 8.2 კომპანიის წარმომადგენელმა დამატებით სასარჩელო მოთხოვნის ხანდაზმულობაზე მიუთითა და განმარტა, რომ დავა გამომდინარეობდა 2009 წელს დადებული სახელშეკრულებო მოთხოვნიდან, რომლის მოქმედების ვადა იმავე წლის 31 დეკემბრამდე გრძელდებოდა.

9. თბილისის საქალაქო სასამართლოს გადაწყვეტილება და დასკვნები

- 9.1 თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 11 დეკემბრის გადაწყვეტილებით სამინისტროს სარჩელი არ დაკმაყოფილდა.
- 9.2 სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის (შემდეგში: სსკ) 128-ე, 130-ე, 144-ე, 316-ე, 317-ე, 361-ე, 629-ე მუხლებით და დაადგინა, რომ მხარეებს შორის ნარდობის ხელშეკრულებიდან გამომდინარე ვალდებულებით-სამართლებრივი ურთიერთობა იყო, რომლის მიზანსაც სამინისტროს ბალანსზე რიცხული 16 ავტომობილისათვის საჭირო ტექნიკური მომსახურებისა და სათადარიგო ნაწილების შესყიდვა

წარმოადგენდა.

- 9.3 სასამართლოს განმარტებით, მხარეთა შორის სადავო არ იყო, რომ ვალდებულება არაჯეროვნად შესრულდა, აგრეთვე ის, რომ მოპასუხეს 2016 წლის 6 აგვისტოს წერილი ხელშეკრულების შეუსრულებლობით გამოწვეული ჯარიმის მოთხოვნის თაობაზე ჩაბარდა და რეაგირება არ მოუხდენია.
- 9.4 სასამართლომ, სსკ-ის 629-ე მუხლზე მითითებით *[ნარდობის ხელშეკრულებით მენარდე კისრულობს შეასრულოს ხელშეკრულებით გათვალისწინებული სამუშაო, ხოლო შემკვეთი ვალდებულია გადაუხადოს მენარდეს შეთანხმებული საზღაური]* განმარტა, რომ მოსარჩელის მოთხოვნა, ვალდებულების არაჯეროვანი შესრულების გამო, ხელშეკრულებით გათვალისწინებული ფულადი ჯარიმის გადახდის თაობაზე საფუძვლიანია.
- 9.5 საქალაქო სასამართლოს განმარტებით, მოსარჩელის მოთხოვნა ხანდაზმულია (*იხ. სსკ-ის 128-130-ე მუხლები*), ვინაიდან ხელშეკრულება შეწყდა მხარეთა მიერ ერთმანეთისათვის გაგზავნილი 2009 წლის 3 და 6 აგვისტოს წერილებით. ამასთან, სამინისტრომ მოპასუხეს, 2009 წლის 31 აგვისტომდე განუსაზღვრა ვადა, ჯარიმის გადახდისათვის, რომელიც მოპასუხეს არ გადაუხდია. შესაბამისად, სამინისტროსათვის 2009 წლის 1 სექტემბრიდან ცნობილი იყო, რომ კომპანიამ ვალდებულება არ შეასრულა და სწორედ დასახელებული თარიღიდან წარმოეშვა მოთხოვნის უფლება და შესაბამისად დაიწყო ხანდაზმულობის ვადის ათვლა, რომელიც ამოიწურა 2012 წლის 1 სექტემბერს. საქმეში არსებული მტკიცებულებებით დადგენილია, რომ სარჩელი წარდგენილია 2016 წლის 27 ოქტომბერს, ხანდაზმულობის 3-წლიანი ვადის გასვლის შემდეგ (*სსკ-ის 129-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სახელშეკრულებო მოთხოვნების ხანდაზმულობის ვადა შეადგენს სამ წელს, ხოლო უძრავ ნივთებთან დაკავშირებული სახელშეკრულებო მოთხოვნებისა - ექვს წელს*).

10. სააპელაციო საჩივრის საფუძვლები

- 10.1 თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 11 დეკემბრის გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა სამინისტრომ, გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და სარჩელის დაკმაყოფილება მოითხოვა.
- 10.2 აპელანტის განმარტებით, არასწორად დადგინდა, რომ მხარეთა შორის არსებობდა ნარდობის ხელშეკრულებიდან გამომდინარე დავა, ვინაიდან დავის განხილვის მომენტიდან მომენტისათვის სახელშეკრულებო ურთიერთობა შეწყვეტილი იყო.
- 10.3 ამასთან, აპელანტის მტკიცებით, სასარჩელო მოთხოვნა არ იყო ხანდაზმული და სასამართლომ არასწორად გაავრცელა ხანდაზმულობის 3-წლიანი ვადა.

- მხარეთა შორის შეწყვეტილი იყო სახელშეკრულებო ურთიერთობა, შესაბამისად, სასარჩელო მოთხოვნაზე უნდა გავრცელებულიყო ხანდაზმულობის საერთო - 10- წლიანი ვადა (იხ. სსკ-ის 128-ე მუხლის მე-3 ნაწილი).
- 10.4 აპელანტის განმარტებით, სასამართლომ არ გაითვალისწინა ის გარემოება, რომ სამინისტრომ 2009 წლის 6 აგვისტოს წერილით თანხმობა განაცხადა მხარეთა შორის არსებული ხელშეკრულების ვადაზე ადრე შეწყვეტაზე, რაც გულისხმობდა კომპანიის გათავისუფლებას ხელშეკრულების 2.1 პუნქტით ნაკისრი ვალდებულებისაგან, ანუ ტექნიკური მომსახურების გაწევისაგან გათავისუფლებას და არა - ვალდებულების შეუსრულებლობის გამო ჯარიმის გადახდისაგან გათავისუფლება (იხ. წინამდებარე განჩინების პირველი და მე-6 პუნქტები).

11. სააპელაციო სასამართლოს განჩინება და დასკვნები

- 11.1 თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 22 მარტის განჩინებით სამინისტროს სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა, უცვლელად დარჩა გასაჩივრებული გადაწყვეტილება.
- 11.2 სააპელაციო სასამართლოს შეფასებით, პირველი ინსტანციის სასამართლომ სწორად დაადგინა საქმისათვის მნიშვნელოვანი ფაქტობრივი გარემოებები, ასევე სწორად დაასკვნა, რომ სასარჩელო მოთხოვნა ხანდაზმული იყო.
- 11.3 ამასთან, სააპელაციო სასამართლომ დამატებით განმარტა, რომ მხარეთა შორის არსებობდა ნარდობის ხელშეკრულება, რომლის ვადაზე ადრე შეწყვეტის გამო მოსარჩელეს წარმოეშვა სასარჩელო მოთხოვნა. აღნიშნული მოთხოვნის დამფუძნებელ წესს განსაზღვრავს მხარეთა შორის დადებული ხელშეკრულების 5.1 პუნქტი, რომლის თანახმადაც, მიმწოდებელი მის მიერ ნაკისრი ვალდებულების შეუსრულებლობის ან არაჯეროვანი შესრულების შემთხვევაში ჯარიმდებოდა შეუსრულებელი მომსახურების ღირებულების 10%-ის ოდენობით.
- 11.4 ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, იმის გათვალისწინებით, რომ სამინისტროსათვის ვალდებულების არაჯეროვანი შესრულების თაობაზე ცნობილი იყო 2009 წლის 1 სექტემბრისათვის და ამასთან, მოთხოვნა გამომდინარეობდა ნარდობის სახელშეკრულებო-სამართლებრივი ურთიერთობიდან, 2016 წლის 27 ოქტომბერს წარდგენილი სარჩელი ხანდაზმულია, ვინაიდან, იმ დროიდან, როდესაც უფლებამოსილმა პირმა შეიტყო თავისი უფლების დარღვევის თობაზე და წარადგინა პრეტენზია სათანადო წესით, მიუხედავად იმისა, რომ ობიექტურად, არსებობდა მოთხოვნის უფლება, სახელშეკრულებო მოთხოვნათა ხანდაზმულობის 3-წლიანი ვადა გასული იყო, რა დროსაც ასეთი უფლების განხორციელება დამოკიდებული იყო მოთხოვნის ადრესატის ნება-სურვილზე და იგი

იძულებით განხორციელებადი აღარ არის.

12. საკასაციო საჩივრის საფუძვლები

- 12.1 სააპელაციო სასამართლოს განჩინება საკასაციო წესით გაასაჩივრა აპელანტმა, გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილების მიღებით სარჩელის დაკმაყოფილება მოითხოვა.
- 12.2 საკასაციო საჩივრის პრეტენზიები სააპელაციო საჩივრის იდენტურია (იხ. წინამდებარე განჩინების 10.2-10.4 ქვეპუნქტები).

13. საკასაციო სამართალწარმოების ეტაპი

- 13.1 სამინისტროს საკასაციო საჩივარი წარმოებაშია მიღებული, საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 17 მაისის განჩინებით, სსსკ-ის 391-ე მუხლის მიხედვით დასაშვებობის წინაპირობების შესამოწმებლად.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი

საკასაციო სასამართლო საქმის შესწავლის, მტკიცებულებათა გაანალიზების, საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის იურიდიული დასაბუთებულობის შემოწმების შედეგად მიიჩნევს, რომ შემკვეთის საკასაციო საჩივარი არ აკმაყოფილებს სსსკ-ის 391-ე მუხლის მოთხოვნებს, რის გამოც დაუშვებელია, შემდეგი არგუმენტაციით:

14. სსსკ-ის 391-ე მუხლის მეხუთე ნაწილის შესაბამისად, საკასაციო საჩივარი ქონებრივ და სხვა არაქონებრივ დავებში დასაშვებია, თუ კასატორი დაასაბუთებს, რომ: ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებას და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებას; ბ) საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე მსგავს სამართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია; გ) საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად მოცემულ საქმეზე სავარაუდოა მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება; დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან; ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე; ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ეწინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და

ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციას და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალს; ზ) გასაჩივრებულია სააპელაციო სასამართლოს მეორე დაუსწრებელი გადაწყვეტილება ან განჩინება დაუსწრებელი გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვების თაობაზე. ზემოაღნიშნული ნორმები განსაზღვრავს იმ მოთხოვნებს, რომელთაც საკასაციო საჩივარი უნდა შეიცავდეს და ეფუძნებოდეს.

15. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ წარმოდგენილი საკასაციო საჩივარი არ არის დასაშვები სსსკ-ის 391-ე მუხლით გათვალისწინებული არც ერთი ზემოხსენებული საფუძვლით.
16. საკასაციო საჩივრის განხილვისა და საკასაციო სასამართლოს ახალი გადაწყვეტილების მიღების საჭიროება არ არსებობს არც სამართლის განვითარებისა და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბების აუცილებლობის თვალსაზრისით.
17. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ საკასაციო საჩივარი დასაშვებიც რომ ყოფილიყო, მას არა აქვს წარმატების პერსპექტივა შემდეგ გარემოებათა გამო:
 - ა) განსახილველ შემთხვევაში, არ არსებობს სსსკ-ის 391-ე მუხლის მეხუთე ნაწილის "ე" ქვეპუნქტით დადგენილი საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის წინაპირობაც, რომლის მიხედვითაც, საკასაციო საჩივარი დასაშვებია, თუ სააპელაციო სასამართლოს მიერ საქმე განხილულია მნიშვნელოვანი საპროცესო დარღვევით, რომელსაც შეეძლო, არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე;
 - ბ) სსსკ-ის 407.2-ე მუხლის თანახმად, სააპელაციო სასამართლოს მიერ დამტკიცებულად ცნობილი ფაქტობრივი გარემოებები სავალდებულოა საკასაციო სასამართლოსათვის, თუ წამოყენებული არ არის დასაშვები და დასაბუთებული პრეტენზია. სააპელაციო სასამართლოს მიერ დადგენილად ცნობილ ფაქტობრივ გარემოებებთან დაკავშირებით კასატორს ასეთი დასაბუთებული პრეტენზია არ წარმოუდგენია.
18. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ სააპელაციო სასამართლოს საქმის გადასაწყვეტად სამართლებრივად მნიშვნელოვანი ყველა გარემოება აქვს გამოკვლეული.
19. საკასაციო სასამართლო იზიარებს ქვემდგომი ინსტანციის სასამართლოების დასკვნას, რომ განსახილველ შემთხვევაში მხარეები ნარდობის სახელშეკრულებო ურთიერთობაში იმყოფებოდნენ (სსკ-ის 629.1 მუხლი).
20. იმის გათვალისწინებით, რომ მხარეთა შორის არსებული სადავო სამართლებრივი ურთიერთობა ნარდობის ხელშეკრულებიდან გამომდინარეობს, იმ დაშვებითაც, რომ მოსარჩელის მოთხოვნა, ხელშეკრულების ვადაზე ადრე შეწყვეტის გამო, მოპასუხისათვის, ხელშეკრულებითვე განსაზღვრული ჯარიმის დაკისრების თაობაზე ობიექტურად არსებობს, მაინც გამორიცხავს მის იძულებით განხორციელებას,

რადგან მოპასუხემ, აღნიშნულ მოთხოვნას წერილობით დაუპირისპირა შესაგებელი, სასარჩელო მოთხოვნის ხანდაზმულობის თაობაზე.

21. საკასაციო სასამართლო, არაერთ გადაწყვეტილებაში/განჩინებაში განმარტავს: „ხანდაზმულობის ვადაში იგულისხმება დრო, რომლის განმავლობაშიც უფლებამოსილ პირს შეუძლია თავისი უფლების რეალიზაცია ან დაცვა. ხანდაზმულობის ინსტიტუტის სპეციფიკურობა ისაა, რომ დადგენილი ვადის გასვლის შემდეგ მოთხოვნის უფლება ობიექტურად არსებობს, თუმცა, იგი იძულებით ვერ განხორციელდება, ანუ ამ უფლების რეალიზება სრული მოცულობით დამოკიდებულია მოთხოვნის ადრესატის ნება-სურვილზე (სსკ-ის 144.1-ე მუხლი). სსკ-ის 130-ე მუხლი ხანდაზმულობის დაწყებას მოთხოვნის წარმოშობის მომენტს უკავშირებს, ხოლო მოთხოვნის წარმოშობის მომენტად მიიჩნევა დრო, როდესაც პირმა შეიტყო ან უნდა შეეტყო უფლების დარღვევის შესახებ. ამდენად, ხანდაზმულობის ვადის სწორად გამოთვლისათვის უმნიშვნელოვანესია მისი დენის დაწყების მომენტის განსაზღვრა. ხანდაზმულობის ვადის დასაწყისი შეესაბამება დღეს, როდესაც წარმოიშვა მოთხოვნის უფლება, გარდა კანონით პირდაპირ გათვალისწინებული შემთხვევებისა, როდესაც მოთხოვნის წარმოშობის ვადის განსაზღვრა ზოგადი წესისაგან განსხვავებულია რეგულირებული, მისი წარმოშობა დაკავშირებულია მომენტთან, როდესაც პირმა გაიგო ან უნდა გაეგო უფლების დარღვევის თაობაზე (შდრ. სუსგ №ას-934-899-2016, 14.02.17) - იხ. სუსგ #ას-68-68-2018, 03.04.2018წ.
22. საკასაციო სასამართლო საკასაციო პრეტენზიის პასუხად, რომ მისი მოთხოვნა არ წარმოადგენდა სახელშეკრულებო მოთხოვნას და შესაბამისად უნდა გავრცელებულიყო ხანდაზმულობის არა სპეციალური, არამედ ზოგადი - 10 წლიანი ვადა, განმარტავს, რომ მიმწოდებელი ნარდობის ხელშეკრულების ვადაზე ადრე შეწყვეტის თაობაზე, შეუსრულებელი სამუშაოს ღირებულების 10%-ით ჯარიმდებოდა, რის თაობაზეც მხარეები მათ შორის დადებული ნარდობის ხელშეკრულების ფარგლებშივე იყვნენ ინფორმირებულნი; შესაბამისად, ამავე ხელშეკრულებიდან წარმოშობილ სადავო საკითხებზე, იქნება ეს ხელშეკრულების მოქმედების ფარგლებში, თუ მისი შეწყვეტიდან გამომდინარე წარმოშობილი, მოთხოვნის დამფუძნებელ სამართლებრივ საფუძველს წარმოადგენს თავად სახელშეკრულებო პირობა, რაზედაც ვრცელდება სპეციალური ხანდაზმულობის ვადა.
23. განსახილველ შემთხვევაში ქვემდგომი ინსტანციის სასამართლოების მიერ, საქმეში არსებული მტკიცებულებების საფუძველზე დადგენილია (მხარეებიც არ ხდიან სადავოდ აღნიშნულ ფაქტს), რომ 2009 წლის 3 აგვისტოს შემსყიდველს წერილით მიმართა მენარდემ და მოითხოვა ხელშეკრულების გაუქმება, ხოლო იმავე წლის 6 აგვისტოს პასუხით სამინისტრომ მენარდეს დაუდასტურა ხელშეკრულების შეწყვეტის თაობაზე თანხმობა, ამასთან, მოსთხოვა, შეუსრულებელი ვალდებულებისა და ხელშეკრულების ვადაზე ადრე შეწყვეტის გამო, ხელშეკრულებითვე განსაზღვრული ჯარიმის გადახდა 2009 წლის 1 სექტემბრის ჩათვლით, რომელიც შეადგენდა 4 058.36 ლარს. ვინაიდან, დადგენილია, რომ მიმწოდებელს მითითებული

ვადისათვის და არც შემდეგ შემკვეთის სასარგებლოდ გადახდა არ განუხორციელებია, 2009 წლის 1 სექტემბრისათვის სამინისტროსათვის ცნობილი გახდა მისი უფლების დარღვევის თაობაზე. შესაბამისად 2009 წლის 1 სექტემბრიდან რომ ავტომატურად სასარჩელო მოთხოვნის წარდგენის ხანდაზმულობის 3 წლიანი ვადა, 2012 წლის 1 სექტემბრის ჩათვლით უნდა მომხდარიყო სარჩელით სასამართლოსათვის მიმართვა. მოცემულ შემთხვევაში კი დადგენილია, რომ სამინისტრომ სარჩელი წარადგინა 2016 წლის 27 ოქტომბერს, რის გამოც სასარჩელო მოთხოვნა ხანდაზმულია (იხ. სსკ-ის 129-ე მუხლის პირველი ნაწილი).

24. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სააპელაციო სასამართლოს დასკვნები არსებითად სწორია, რადგანაც კასატორმა ვერ დაძლია გასაჩივრებული განჩინების დასაბუთება დამაჯერებელი და სარწმუნო მტკიცებულებებით, არ არსებობს საკასაციო საჩივრის დასაშვებად ცნობის კანონისმიერი საფუძველი.
25. კასატორი გათავისუფლებულია სახელმწიფო ბაჟის გადახდისაგან „სახელმწიფო ბაჟის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-5 მუხლის საფუძველზე.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი :

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 284-ე, 285-ე, 391-ე, 401-ე, 408.3-ე მუხლებით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა :

1. საქართველოს განათლებისა და მეცნიერების სამინისტროს საკასაციო საჩივარი, როგორც დაუშვებელი, დარჩეს განუხილველად;
2. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

თავმჯდომარე

ე. გასიტაშვილი

მოსამართლეები:

3. ქათამაძე

ბ. ალავეძე

